

BÍBOR KÖR ANYAGOK
A remény szárnyán sorozat

3. SHOUD – ADAMUS SAINT-GERMAIN közreműködésével, Geoffrey Hoppe csatornázásában

2024. DECEMBER 14.

www.crimsoncircle.com

Vagyok, aki Vagyok, Adamus a Szuverén Birodalomból.

Üdvözlök mindenkit. Üdvözöllek a decemberi Shoudunkon. Üdvözöllek ezen a nagyszerű Shaumbra-gyűlésen. Ó, micsoda közönségünk van itt ma!

Nagy az izgatottság? Hm? (taps és éljenzés) Oh, érzékelek némi idegességet. Érzékelek némi hezitálást, hogy „Mit fog ma csinálni velünk Adamus?” (nevetés) Ki, én?! Ah! Kedves leszek és gyengéd és...

LINDA: Ó, hogyan, hogyan, hogyan!

ADAMUS: ...cuki. Persze, hát. (Adamus nevet) Van ugyan egy rossz hírem. (Linda megijed) Sajnálom, hogy így indítok. Mármint normál esetben nem rossz hírrel ugrik neki egy nagy havi Shoudnak az ember, de ma ez van. (Adamus megint nevet)

Ti vagytok az úttörők

A rossz hír az, hogy mi, a Felemelkedett Mesterek, nem tudunk mindent. (Linda hangosan felnevet) Szerintem ez nem vicces. Van még, aki szerint vicces? Ki nevet még? Szerintem ez nem olyan vicces. Nem tudunk mindent. Nem tudunk mindent, és kicsit meglep néha, hogy shaumbrák úgy gondolják, hogy mi mindent tudunk, hogy mi fog történni. Nos, lehet, hogy a dolgok egy bizonyos irányba tartanak, és aztán az utolsó utáni pillanatban hirtelen fordulatot vesznek. Mostanában folyton ez történik.

Mi nem tudjuk, milyen belemenni a Szeretet 2.0-ba. Nem tudjuk. Megvannak az elméleteink. Tudunk róla beszélni. Tudjuk csatornázni. De ha hiszitek, ha nem, mi Felemelkedett Mesterekként nem tapasztaltuk meg. Ti vagytok azok, akik megtapasztalják.

Mi nem tudjuk, milyen biológiai testről fényttestre váltani, miközben a biológiai test is megmarad.

LINDA: Ez azért van, mert ti egyszerűen elmentetek? Attól...

ADAMUS: Bizony!

LINDA: Értem.

ADAMUS: Hogy ez okos dolog volt-e, vagy hülyeség? (Linda nevet)
Erre majd később rátérünk. (Linda ismét nevet)

Nem tudjuk, milyen abban a tapasztalásban lenni, hogy egyszerre vagy a fizikai- és a fényttestben. Ahogy Linda volt kedves megállapítani, mi elmentünk. Mi kiléptünk a fizikai testből. Nekünk tényleg nem volt alkalmunk megtapasztalni a fényttestet is egyidejűleg.

Nem tudjuk pontosan, milyen végső hatása lesz a fénynek a bolygó eseményeit illetően. Elméleteket tudunk gyártani. Beszélünk róla fönt a Klubban. Körbejárjuk és megvitatjuk. De ti vagytok azok, akik

megtapasztaljátok, akik megtudják. És aztán amit mi a Bíbor Tanácsként csinálunk, az az, hogy begyűjtjük ezt az információt. Összegyűjtjük, úgymond, a tapasztalatokat és a bölcsességet, és felhasználjuk arra, hogy más világokban tanítsuk, vagy hogy visszajöjjünk, és más embereket tanítsunk itt. De mi nem éltük ezt át. Nem tudjuk az összes választ. Majdnem azt mondtam, hogy „nem tudom”, de... Nem tudjuk az összes választ. Ezért vagytok ti itt.

Szeretném, ha egy pillanatra beleéreznétek ebbe. Azt hiszem, néha az az elképzelésetek, hogy mi ezt mind tudjuk, és csak mondjuk, hogy „hahaha, erre neked kell rájönnöd”. Ti vagytok azok, az úttörők, akik kitapasztalják, megtudják, milyen az igazi Ésben lenni. Mi ezt nem igazán tudjuk. Egyik pillanatban még emberek voltunk – *puff!* – a következő pillanatban már Felemelkedett Mesterek. Nem akarom elbagatellizálni a Felemelkedett Mesterek szerepét. Szupik vagyunk! Annyira hihetetlenek vagyunk! (kis nevetés) Halvány gőzötök sincs, mennyire. De mi nem megyünk keresztül mindazon, amin most ti. Mi nem éljük át ezt a szintű átalakulást, a test és különösen az elme elengedését, amit most ti. Egyáltalán nem. Ti fedezitek fel, ti tapasztaljátok meg, milyen most már tényleg túllépni az elmén, amitől mind oly sokáig féltetek. Túllépni az elmén. Mind féltetek ebben az életben és másikakban is, hogy be fognak rakni titeket egy – *ehhem* – intézménybe azért, ami odabent zajlik. Harcoltatok vele, elnyomtatok, most pedig bátorítva, szinte kényszerítve vagytok általam és mások által, hogy lépjeteek túl azon az elmén, mert annyi minden több van az elmén túl. Mi ezt sosem tettük meg.

Szóval mi nagyszerű elméleti szakemberek vagyunk sok szempontból. Szuperek abban, hogy „Oké, lássuk az energijárásjelentést!” Imádok a Shaumbrával dolgozni a metafizikán, hogy mi is történik valójában. De végső soron ti vagytok azok, akik ezt igazából csinálják, és ez a rossz hír. (Adamus nevet)

Az a rossz hír, hogy szerintem néha szeretnétek azt hinni, hogy mi mindent tudunk, és a jövőbe látunk. Tényleg a jövőbe látunk, de az egy pillanat alatt megváltozhat. Egy szempillantás alatt. Láttátok ezt a legutóbbi választásokon az Egyesült Államokban. Egy irányba tartottak a dolgok. Nagyon-nagyon gyorsan, kevesebb mint két héttel a választások előtt, minden elkezdett eltolódni. Nem tudjuk a válaszokat, és nem is szeretném tudni. Azt nem akarnám. Nem akarnám azt, ahol ti csak amolyan laboratóriumi egerek vagytok, és csak annyi dolgotok lenne, hogy menjetek, és jöjjetek rá arra, amire mi már rájöttünk. Ti vagytok a felfedezők. Ti vagytok azok, akik ezt az összes új cuccot megteremtitek. Ti teremtitek meg azokat a dolgokat, amiket mások majd tanulmányozni fognak. De mi nem éltük ezt át.

Sok mindent átéltük, és itt vagyunk, hogy segítsünk és támogassunk benneteket, és kicsit elmagyarázzunk dolgokat az áttekintés szintjén, hogy legyen némi fogalmatok arról, miért történik veletek, ami épp történik. De ti vagytok a frontvonalon. Ti vagytok kint a terepen. Szóval megtennétek, hogy egy pillanatra megálltok, és elismeritek önmagatokat, és mindazt, amit csináltok?

Igen, tudom – *pffff*, de még mennyire, hogy tudom –, hogy nem ismeritek el magatokat. Nos, én nappal tudok pihenni. Van egy éjszakai melóm, mert veletek foglalkozom. Mennyi hívás! Jöttök, hogy „Jaj, Adamus, ezt meg azt mondtad”, meg „Mit kezdjek most ezzel?” Meglehetősen sok a dolgunk éjjelente. Én annyira szeretném, ha képesek lennétek úgy látni magatokat, ahogyan én és a többi Felemelkedett Mester lát benneteket. Mi drukkolunk nektek. Szurkolunk nektek. Soha semmi lenézés nincs bennünk, hogy „Nézd már, azt se tudják, mit csinálnak!” Vagyis hát, de, bennem van, de... (Adamus nevet) hogy „Hezitálnak.” Egyáltalán nem. Egy hatalmas tiszteletérzés van irántatok, a Mesterek iránt, azért, amit csináltok, amin keresztülmentek.

Amin keresztülmentek, az – hát, valamennyire tisztában vagytok ezzel – az példátlan, amit csináltok a testetekkel, az elmétekkel, az előző életeikkal meg minden. Amit csináltok, az tényleg elképesztő. És jórészt sértetlenek maradtok. Azt hiszem, ez az egészben a legelképesztőbb. Elég jól csinálják, nem?

LINDA: (pillanatig csak néz, majd teátrálisan forgatja a szemét) Iiigen. (nevetnek)

ADAMUS: És te? Hogy bírod az iramot?

LINDA: Mikor hogy.

ADAMUS: Igen. Néha úgy vagytok, hogy „Jaj, mi a baj velem? Kezdek szétcsúszni, és nem tudok lépést tartani a dolgokkal.” Az alapján, ami történik veletek, az a csoda, hogy eddig képesek voltatok.

Vegyünk erre egy mély lélegzetet, tisztelegve az előtt, amit csináltok.

Mi nem tudjuk válaszokat. Néha úgy teszünk, mintha tudnánk, de valójában nem. Irányt tudunk nektek mutatni, segíteni, hogy meglássatok olyasmiket, amik holttérben vannak, de ti vagytok azok, akik benne vagytok. Ti vagytok azok, akik hatással vagytok erre a leghatalmasabb változásra a bolygón. Ez egy *elsőprő* változás. Teljesen más, mint bármelyik másik élet, amit valaha éltetek.

És mindezek tetejébe, miközben ti átélitek ezt az egészet – kérlek, hogy érezzetek ebbe bele –, az összes előző életek is átéli a Realizációját. Ők nem értik, mi történik. Nekik nincsenek ilyen beszélgetéseik, mint veletek, de keresztülmennek az elengedésen, az ő nehézségeiken, az ő megérkezésükön a Realizációjukba, ti pedig, nos, afféle falkavezérek vagytok számukra. Ti vagytok az inspiráció. A mostból látogattok vissza hozzájuk a múltba, hogy megpróbáljátok elmondani nekik, hogy minden rendben lesz. Ez az összes minden történik veletek a mindennapi életek közben, és ti

csodálkoztok, hogy miért éreztek ilyen erős nyomást, miért érzitek úgy, hogy szétcsúsztok.

Szóval, a rossz hírrel akartam kezdeni. (Linda nevet) A beszéd hátralévő része csupa jó lesz. (Adamus nevet) Csupa jó.

Szeretném megemlíteni néhány csodálatos – nos, ők nem is igazán vendégek itt ma – csodálatos barátot. Semmi pénzért ki nem hagynának egy ilyen ünnepséget, mint ez. Itt van velünk FM.

LINDA: Ó! (taps)

ADAMUS: És Sart. (kis taps) Igen, Sart. Sart.

LINDA: Éljen.

ADAMUS: Gyorsan felejtetek. Sart, sajnálom, hogy elfelejtettek téged. (nagyobb taps) Már is elfelejtettek téged!

LINDA: Emlékeztek arra a pólóra?

ADAMUS: Na igen. És Edith (újabb taps)

LINDA: *Ahh!*

ADAMUS: Semmi pénzért ki nem hagynák ezt. És szintén velünk van ma Carolyn. (újabb kis taps) Úgyhogy vegyünk egy mély lélegzetet. Üdvözljük mindannyiukat. Bulizni jöttek. Bulizni jöttek.

És szeretném üdvözölni az újakat is, akik az elmúlt, mondjuk, fél év-egy év során csatlakoztak be a Bíbor Körbe. Sok újonc érkezik.

LINDA: Bizony.

ADAMUS: Szegény Cauldrét turnéztatom ezeken az interjúkon, és ő kapja a nyakába a népharagot a dolgokért, amiket mondok. De hát ez már csak ilyen. Tudta, mire vállalkozik. De ezáltal nagyon sok új ember érkezik hozzánk. Ó, nagyon sok hallgatónak nagyon nem tetszik. De vannak páran, akiknél betalál. Meghallanak valamit. Azt

hallják, nos, önmagukat hallják meg abban, amit hallanak. És eljönnek a Bíbor Körbe, hogy jobban belekóstoljanak. Hányan vagytok ma itt a közönségben, akik csak 2024-ben csatlakoztak? Páran – jól van. Feltehetitek a kezetekeet nyugodtan. (Adamus nevet)

Adamus első kérdése

Nos, villámgyorsan, szeretném, ha Linda fogná a mikrofont, és körbejárna a teremben. Mit mondanátok az újaknak a Bíbor Körről? Mit mondanátok nekik? Linda, kérlek.

LINDA: Rendben. Önként jelentkezőket, ugye?

ADAMUS: Igen, önként jelentkezőket. És ne feledjétek, csak lényegre törően. Lehetőleg egyszerűen. Hajrá!

HENRIETTE: „Amit itt mondanak, az a te igazi visszatükröződésed.”

ADAMUS: Ezt az újaknak mondod?

HENRIETTE: Igen.

ADAMUS: Jól van. És erre azt kérdezik: „Ez meg mi a fenét jelent?” (Henriette nevet) De komolyan. Rendesen el kell magyaráznod nekik. Tehát „Oké, ömm, ez most mit jelent?” Rendesen fogalmazd meg.

HENRIETTE: „Ötpontos biztonsági öveget bekötni...”

ADAMUS: Oké, de...

HENRIETTE: „...és felkészülni!”

ADAMUS: Felkészülni?

HENRIETTE: Igen, mert „minden, amit itt tárgyalnak, az annak a tükröződése, amin épp keresztülmész, amin keresztülmentél, és amin keresztül fogsz menni. Valóban önmagadat hallod, és emlékezel önmagadra azáltal, amit mondanak.”

ADAMUS: Oké, tehát „A te energiád az, amit hallasz. Szóval annak ellenére, hogy ez egy nagy szervezet és sok másik ember, végső soron saját magadat fogod hallani.”

HENRIETTE: Igen.

ADAMUS: Nagyszerű. Mit mondanál az embereknek a Bíbor Körről? Újak itt. Hallottak valamit az egyik ilyen podcastben, felmennek a Bíbor Kör szépséges weblapjára – köszönjük, Jorge – és valami vonzza őket. De mit mondanál nekik?

RA (Tamara): A megfelelő helyen vannak.

ADAMUS: A megfelelő helyen vannak.

RA: Igen.

ADAMUS: És ez mit jelent?

RA: „Mindent, amit kerestél, itt megtalálod.”

ADAMUS: Rendben.

RA: Igen.

ADAMUS: Nagyszerű.

RA: „És önmagadat is megtalálhatod.”

ADAMUS: Mi a saját élményed, te hogy találtál rá a Bíbor Körré?

RA: (sóhaj) Néztam egy YouTube videót. Hogy is hívják? Egy rajzfilm volt.

ADAMUS: Egy rajzfilm. (Adamus nevet)

RA: Igen. Nem emlékszem mindenre, de így láttam meg Mr. Geoffrey-t.

ADAMUS: Tom és Jerry?

RA: Nem, nem.

ADAMUS: A Flinstone család? (Ra sóhajt) Ilyesmi?

RA: Nem, nem.

ADAMUS: Egy Bíbor Körről szóló rajzfilm volt?

RA: Nem. Ő saját cuccot csinált. Nem.

ADAMUS: Értem.

RA: De, a végén bemutatott titeket is.

ADAMUS: Ahh!

RA: És akkor felmentem, és ránéztem.

ADAMUS: Oh, érdekes.

RA: Igen.

ADAMUS: Jól van. Nem is tudtam, hogy benne vagyunk a rajzfilmekben.

RA: És végre megtaláltam, amit kerestem.

ADAMUS: Igen. Jól van. Köszönöm.

RA: Köszönöm.

ADAMUS: Még párat. Mit mondanál az embereknek? „A Bíbor Kör az...” Micsoda, egy szekta? (Sue rázza a fejét, páran nevetnek) Miért nem? (Adamus nevet) Miért nem szekta? Mármint...igen?

SUE: Szerintem...

ADAMUS: Szerinted a Bíbor Kör egy szekta?

SUE: Nem.

ADAMUS: A francba! (páran nevetnek) Annyira próbálok az lenni, de egyszerűen nem hagyják. (Sue nevet) Amúgy mi az, hogy szekta?

SUE: Ahol követned *kell* valakit, ahelyett, hogy önmagadat követnéd.

ADAMUS: Így van. És ahol olyan, mint a „Hotel California”. Be tudsz jelentkezni, de ki már nem.

SUE: De soha nem tudsz kijelentkezni.

ADAMUS: Igen. (nevetnek) Jól van, jól van. Rendben.

SUE: Ezt én mondtam neked! (nevet)

ADAMUS: Igen.

SUE: Uhm, „Amikor a fény, amikor látod a fényt az alagút végén... Mmm. Légy óvatos.”

ADAMUS: Mi az a fény az alagút végén?

SUE: Igen. „Az a vonat, ami feléd tart.”

ADAMUS: Így van. (kis nevetés) Azt hiszed, hogy a vonat az, de igazából mi az?

SUE: „Te magad”

ADAMUS: Pontosan.

SUE: Jah.

ADAMUS: Csak úgy érződik, mint egy francos vonat.

SUE: Bezony. „És végül ki fog tisztulni, látni fogod a kékséget az alagút végén.”

ADAMUS: Nagyszerű. És akkor az újonc azt kérdi: „Remek! És ez meddig fog tartani? Pár hónap?”

SUE: Jézusom! (nevetnek) Nem.

ADAMUS: Nem.

SUE: Hát, nem. De szerintem az újaknak gyorsabb lesz, mint – hogy is nevezel bennünket – az alapítóknak?

ADAMUS: Igen, igen. Úgy véled?

SUE: Igen.

ADAMUS: Miért?

SUE: Azok, akikkel én találkoztam, éberebbnek tűnnek, tudatosabbnak.

ADAMUS: Oké. Bizonyos mértékig. Tudod, sok a mondanivaló – azoknak mondom, akik itt vagytok egy ideje – sok a mondanivaló, sok a göröngy. Tényleg sok mindenben keresztülmentetek. Annyira mély és valódi ez bennetek, minden, amit átéltetek. Nem hiszem – nem hiszem, hogy túl sok olyan alapító lenne, ti, akik már egy ideje itt vagytok, aki a gyorsított verziót választaná.

SUE: Nem.

ADAMUS: Úgy értem, másképp fogalmazva, átugrod a részleteket, és azt hiszed, hogy ott vagy. Szerintem muszáj volt...

SUE: Végigmenni rajta.

ADAMUS: ...érezni minden kavicsot.

SUE: Így van.

ADAMUS: És te tanácsolnád az újaknak, hogy azt a rögös utat válasszák, amit ti végigjártatok?

SUE: Ha azt választanák, igen.

ADAMUS: Ha azt választanák.

SUE: Igen.

ADAMUS: De ez jó dolog? Vagy jobb csak a, hogy is nevezitek, a szemelvényt, a rövidített verziót kérni „Gyorsan a Realizációba vezető úton”? Elcserélnéd a saját élményedet?

SUE: Nem. Te jó ég, nem.

ADAMUS: Nem.

SUE: Nem. Úgy érzem, olyan szinteken ismerem magamat, amit a legtöbb ember fel sem tudna fogni.

ADAMUS: Így van. Úgy értem, beleástad magad, *mélyen* belementél.

SUE: Bele.

ADAMUS: És ez néha fáj, tényleg, nagyon-nagyon fáj.

SUE: Fáj.

ADAMUS: Ez nagyon-nagyon kemény. Ha kihagyhatnál egyetlen dolgot az élményeidből, egy dolgot, amiről úgy érzed, bárcsak ne lett volna a része?

SUE: A családom elvesztése.

ADAMUS: A családotod elvesztése.

SUE: Igen.

ADAMUS: Mi történt, ellened fordultak? Vagy szó szerint elhagyták a bolygót?

SUE: Nem. Nem, elfordultak tőlem.

ADAMUS: Igen, igen.

SUE: Kerültek engem.

ADAMUS: Így van. Ez szükséges volt?

SUE: Igen.

ADAMUS: Ja, olyasmi. Ez nehéz ügy.

SUE: Igen.

ADAMUS: Igen. Mi egyéb? Ha szólhatnál az újakhoz – teljesen fel vannak spannolva, és nézik ezeket, és azt mondják magukban: „Jaj, gyerekek, ez nagyon sokáig tartott nektek, és mindenféle nehézségen mentetek keresztül, én nem fogom ezt mind végigcsinálni” – mit lenne az, amit elmondanál nekik – „Oké, ha tenni akarsz valamit ezügyben, akkor ezt és ezt hagyd ki.”

SUE: Azt, hogy nem tudod, hogyan szeresd önmagad.

ADAMUS: Rendben.

SUE: Mert *tudod*, hogyan szeresd önmagad.

ADAMUS: Igen.

SUE: Ez a bizalom.

ADAMUS: Jó. Köszönöm.

SUE: Szívesen.

ADAMUS: És köszönöm, hogy megtisztelted a saját utazásodat. Néha olyan könnyű azt mondani, „Hát, én visszatérek az ösvényre. Én nem csinálom ezt tovább.” Mérhetetlen mélységet gyűjtöttél az út során. Mérhetetlen.

Oké. Folytassuk.

LINDA: (suttogva) Rendben.

ADAMUS: Hogyan beszélnél tehát az embereknek a Bíbor Körről?

VINCE: Az lenne – mivel az én tapasztalatom az enyém – csak „Légy nyitott!”

ADAMUS: „Légy nyitott!” Jól van. Oké.

VINCE: „Dönts bölcsen!”

ADAMUS: Rendben.

VINCE: „És meglátod, mi lesz.”

ADAMUS: Jó. De mit mondanál nekik a Bíbor Körről mint csoportról? Hogyan írnád le ezt a csoportot?

VINCE: „Az egyik legérdekesebb dolog, és olyan emberek, akikkel együtt akarsz lenni.”

ADAMUS: Jó. Oké. Milyen tanácsot adnál nekik, mielőtt eljönnek egy ilyen eseményre, mint ez, mielőtt belevágnak? Milyen, afféle bölcsességet?

VINCE: (nevet) „Csak tapasztald meg!”

ADAMUS: (nevet) Oké.

VINCE: „Próbálj nem ítélni!” (nevet)

ADAMUS: „Próbálj nem ítélni.” Oké. Jó. Köszönöm. Még párat. Mit mondanátok nekik a Bíbor Körről? Tudjátok, már valószínűleg voltak pár másik csoportban korábban, mondjuk egy jógacsoportban vagy valamilyen, mondjuk, csatornázó csoportban. Mit mondanátok nekik? Mert a Bíbor Kör nem feltétlenül átlagos. Mit mondanátok nekik?

MARY: Hát, nem átlagos, de bajtársiasságot ad. Olyanok közé tartozhatsz, akik azon mennek keresztül, amin te is, mert úgy tűnik, hogy egy átlagos emberhez a tömegtudatból nehezebb viszonyulni.

ADAMUS: Igen.

MARY: És a Bíbor Kör megadja nekünk annak a képességét, hogy, hát, először is, hogy ráébredjünk a saját szubeneritásunkra.

ADAMUS: Igen.

MARY: Nem jól mondom ezt a szót. Bocsánat.

ADAMUS: Szubeneritás. Jó az. Értettük.

MARY: Igen, igen. (nevet)

ADAMUS: Azt hittem, szuper nemivást mondasz (nevetés), és az nagyon nem...

MARY: Na, az az, amit ez nem tanít! Az olyan itt, hogy „Na nem, a-a!”

ADAMUS: Így van! (nevetnek)

MARY: De az eszközök, hát, nekem az *Ésben* levés. Hogy van ez az emberi tapasztalásunk, és hogyan tapasztalhatjuk meg a többi világot, és lehetünk a világban, de nem csak abban.

ADAMUS: Jól van. Oké.

MARY: Ez a legnagyobb eszköz számomra.

ADAMUS: Rendben. És mi az a dolog – Susantól is kérdeztem az előbb –, amit ha mondhatnál, csak egyetlen dolog, amit hagyjanak hátra, tudod, még mielőtt továbbmennének az útjukon – „Csak dobd ki!” – mi lenne az?

MARY: Nem könnyű. Szembe kell szállni minden démonoddal, minden sárkányoddal, ami igazából, valójában csak a te lelked.

ADAMUS: Mit mondanál nekik, hogy dobjanak ki, ötlet?

MARY: Ja, kidobni valamit!

ADAMUS: Kidobni.

MARY: Bocsánat, rosszul értettem.

ADAMUS: Igen.

MARY: Kidobni...

ADAMUS: Mondjuk „Nos, a legfölslegesebb dolog az utadhoz a...”

MARY: Nem tudom, „Törődni azzal, amit mások mondanak!” (nevet)

ADAMUS: Hát, ez is igaz. Igen. Azt hiszem, Jeff szeretné ezt megválaszolni.

MARY: Hát, „Dobd ki a kicsiségedet. Dobd ki azt, hogy 'Nem vagyok elég jó.'”

ADAMUS: Közel jársz ahhoz, amire én gondolok, langyos. Add át Jeffnek, kérlek.

JEFF: Amikor én így ráfüggtem az ezotériára, és faltam a YouTube videókat, és találkoztam az interjúiddal, akkor ami igazán megragadott, az az volt, ahogy kigúnyolod a makyót.

ADAMUS: Á, igen.

JEFF: És ez az, amit – mert én úgy voltam, hogy „Jaj, meg kell tanulnom meditálni. Működtetnem kell a kristályaimat.” Aztán hirtelen...

ADAMUS: Atyaég!

JEFF: Bizony. De végül felelősséget kell vállalnom a saját...

ADAMUS: Te csináltad ezt? Más is csinálta ezt?

JEFF: Igazából nem csináltam.

ADAMUS: Jaj, nem csináltad! Jaj, jól van.

JEFF: Én igazi Sahumbra vagyok. Gondoltam rá, de sosem csináltam.
(Adamus nevet)

ADAMUS: Szóval mi az az egy dolog, amit ki lehet dobni? Odaáll valaki elé, valaki elé, aki a Bíbor Körbe jön: „Ezt az egyet ki kell dobnod.”

JEFF: Hát, azt akartam mondani, hogy „Dobd ki a makyót”, de...

ADAMUS: Igen, ez jó.

JEFF: Igen. Erre tudok gondolni.

ADAMUS: Jól van, jólvan. Oké.

Az a helyzet, hogy engem lenyűgöz a Shaumbra, különösen, amikor az élő workshopjainkat csináljuk. Régebben mindig innom kellett kicsit, mielőtt (nevetés) workshopot tartottam, mert annyi volt a makyo. Az egész olyan vaskos volt és túlságosan szirupos, annyira dekoncentrált, és szimplán szarság.

Most, shaumbrákkal a világ körül, nagyon-nagyon kevés. Nagyon kevés. Egyfelől, szerintem, nos, elbújtok előlem, ha van bennetek. De másfelől viszont, szerintem elengedtetek. Mármint ez egy valódi utazás. A makyo pedig, az elterelések, az olyan elterelések, mint az alkímia... Az egész alkímia dolog csak egy hatalmas elterelés volt, hogy egy csomó embert félreállítsunk annak az útjából, amit valójában csináltunk. Az egész elterelés ezzel a – és most nem fogom belelovalni magam a kifakadásba, Cauldre próbál leállítani, nem fogok mérgelődni – de ez az egész elterelés a földönkívüliekkel, ufókkal meg összeesküvésekkel. Összeesküvések. Mit esznek az emberek – vagy mit esznek még a shaumbrák is annyira – az összeesküvésekben? Valaki? Próbáljuk meg. Miről szól az egész összeesküvés-dolog? Igen.

DENISE: A dráma.

ADAMUS: Sok dráma. Igen. Igen. Te belemész az összeesküvésekbe? Belementél?

DENISE: Talán előző életekben.

ADAMUS: Ebben az életben nem?

DENISE: Meghallom, és azt hiszem, belevonódom, de aztán... nem, nem hinném.

ADAMUS: Igen, igen. Igen. Jól van. Még valaki? Miért veszik be az emberek az összeesküvés-elméleteket? Csupa makyo, és folyton ezt lehet hallani. Meg ott van az az önelégült, bennfentes viselkedésük, hogy „Háát, te nem tudsz semmit. Te nem ismered azokat, akiket én ismerem.”

VINCE: A messziről jött ember.

ADAMUS: Így van. Igen.

VINCE: Meg az is, hogy menekülés a felelősség elől.

ADAMUS: Úgy van. Valaki mást okolni érte. Kihelyezni valahová.

VINCE: Hogy valaki majd jön és megment.

ADAMUS: Igen, ez hatalmas dráma, látjátok? És ez hajtja az embereket. Rengeteg félelem és rengeteg dráma, bazinagy adag makyo, elterelés. Néha még mindig látni ezt shaumbráknál is, nem túl gyakran, de hát az összeesküvések. És hogy a kábel vagy kabal vagy minek hívják manapság a titkos társaságokat. A világ öt gazdag családjá az. És? De tényleg, akkor mi van? Még ha úgy is lenne. Én azt mondom, a legnagyobb összeesküvés az egyház. De az itt van az orrotok előtt. Tudod, végigmész itt az úton, és látsz vagy hat templomot. Van fogalmatok, micsoda összeesküvés ez? Vagy mondhatnánk, hogy összeesküvés az adó. (Adamus sóhajt) De még ha lennének is, még ha léteznének is ezek a földönkívüli összeesküvések, és mindenfelé röpködnének a lebegő csónakokkal, mindenfelé röpködnének azokkal a – minek is hívjátok – drónjaitokkal, akkor mi van?! Ez nem a ti összeesküvésetek. Nem a ti problémátok. Hagyjátok a muglikat, az energetikai táplálkozókat odarohanni és megvitatni, hogy „Ezek földönkívüliek?”, vagy hogy

„Ez valami idegen kormány?” Vagy talán csak egy csapat 13 éves, akik baromi jól szórakoznak azon, hogy mindenkit halálra rémítenek, mondjuk? (nevetés) Ami talán sokkal valószínűbb.

De örülök, hogy felhoztad ezt az egész makyo témát, mert ez egy hatalmas elterelés, és mindenki ezt csinálja. Mindenki. Mind csináltatok a múltban. Az újak is fogják valamennyire. De aztán továbblépsz, és visszatérsz az utadra. Visszatérsz Az Útra, és rájössz, hogy csak elterelés volt. Ott nincsen semmiféle válasz.

Okés, még párat. Mit mondanátok az újaknak a Bíbor Körről? Hogy mesélnél nekik erről a szervezetről?

MARIETTA: Megkérdezném tőlük, hogy jól bánnak-e önmagukkal.

ADAMUS: Rendben.

MARIETTA: És „Hagyd abba, hogy mindenki másról gondoskods, és a világot pátyolgatod. Ideje önmagaddal törődni.”

ADAMUS: Nagyon igaz kijelentés. De mit mondanál nekik a Bíbor Körről? Hogy mi gondoskodunk rólatok?

MARIETTA: Nem! (nevetnek) Jesszus, nem!

ADAMUS: Jesszus, nem! (Adamus nevet) Mit mondanál nekik? Ez egy csapat – mit tudom én – kattant ember? Egy csapat – mit mondanál nekik erről a csoportról?

MARIETTA: „Szeretnél kilépni abból, amiben élsz? Szeretnéd meghaladni?”

ADAMUS: És mi van, ha azt mondják, „Igen.”, elhiszed nekik?

MARIETTA: Nem. (nevetnek)

ADAMUS: Azt fogják mondani, hogy igen. De mi van, ha csak egy kicsivel szebb életet szeretnének? Többségük így van vele. Ezzel nem leereszkedő akarok lenni, de ez van.

MARIETTA: Igen.

ADAMUS: Igen. Mit mondanál még nekik a Shaumbráról? Mit mondanál erről a csoportról, amit Shaumbrának nevezünk?

MARIETTA: (gondolkodik) Egyedi.

ADAMUS: Egyedi.

MARIETTA: Az! (nevet)

ADAMUS: Ezek a szavak, hogy „érdekes”, „egyedi”... Jah. Jah. (Marietta nevet) De most komolyan, mandanád nekik, hogy kényszeresek? Odaadóak? Elkötelezettek?

MARIETTA: Elkötelezettek.

ADAMUS: Ők is elkötelezettek kell, hogy legyenek?

MARIETTA: Elkötelezettek önmaguk iránt.

ADAMUS: Elkötelezettek önmaguk iránt.

MARIETTA: Igen.

ADAMUS: Jól van.

MARIETTA: Egy elköteleződés magunk felé.

ADAMUS: Oké.

MARIETTA: Ha akarják.

ADAMUS: Rendben. Jól van. Következő. Köszönöm. Mire figyelmeztetnétek őket? Tad? (Adamus nevet) Mire figyelmeztetnéd őket, mielőtt...

TAD: Hát, az elején azt akartam mondani...

ADAMUS: Csinos vagy ma, egyébként. Olyan ünnepi.

TAD: Ó, köszönöm!

ADAMUS: Sokkal jobb, mint a boxkesztyűs öltözék.

TAD: Igen!

ADAMUS: Ja, ja.

TAD: Azt kidobtam tavaly decemberben.

ADAMUS: Tudom. Emlékszem.

TAD: Abba a nagy izébe.

ADAMUS: Igen.

TAD: A Kuthumi-féle izébe.

ADAMUS: Bezony.

TAD: Szóval... (Adamus nevet)

ADAMUS: Majd elmondom, neki, mit mondtál.

TAD: Szóval, miért vagyok itt? Mindig tudni akartam, bár ez olyan elcsépett, de hogy mi az élet értelme. Mit keresek én itt?

ADAMUS: Ühüm.

TAD: És véletlenül találtam rá a Bíbor Körre még Tóbiás idejében, és hát – minden egyes lépés, minden Shoud, minden Keahak, minden mindenféle egyre többet adott nekem: „Na, ez az! Ezért vagyok én itt. Hű!” És aztán a Realizáció, meg a Mennyei Kereszt, aztán Yeshua. Ez volt az én... nos... Ez adott egy olyan... az életnek, az életemnek, a ti életeteknek, értelmet és fontosságot. És ez...

ADAMUS: De nem volt mindig könnyű.

TAD: Ó, atyaég, nem!

ADAMUS: Jah.

TAD: Nem, nem, nem.

ADAMUS: Egyáltalán nem.

TAD: Nem.

ADAMUS: Jah.

TAD: Nem. De ez jól van így. Mármint, az ember belefut...

ADAMUS: Jól van így?

TAD: ...falakba és...

ADAMUS: Jól van így?

TAD: Hát, én mindig úgy véltem, hogy így falba ütközünk, összeomlunk, kicsit sírunk, aztán „Jól van, hát, öm, megyek tovább.”

ADAMUS: Igen.

TAD: És minden egyes, ahogy mondtam, minden egyes szó, amit kimondasz, Adamus, és itt minden barátunk, kollégánk, bajtársunk, mi hitelesek vagyunk. Mi vagyunk az igazi eredeti termék, és mi egyszerűen csak... mi... hát, ez nem könnyű, de jó móka.

ADAMUS: Jó móka.

TAD: Ja.

ADAMUS: Hát, végül is, olyasmi.

TAD: Olyasmi. Nem tudom.

ADAMUS: De lecsatornáztad, vagy megvolt neked a megfelelő szó, amit én használtam volna. Ha valaki új a Bíbor Körben, mit mondasz neki? Úgy értem, olyan sokféleképpen lehet elmondani egy történetet. Mondhatnánk nekik, hogy ez egy csapat ütődött, akik Yeshua idejében találkoztak – vagy *azt hiszik*, hogy Yeshua idejében találkoztak –, és ezen az úton jártak, és ismét összejöttek Tóbiás

idejében. És mostanra nem csak hogy megélték a Realizációjukat, hanem itt is maradnak a Földön, hogy, hát, fényt hozzanak ebben a nagyon fontos időszakban. Jah.

TAD: Pontosan ezt akartam mondani. Köszönöm. Tökéletes! (nevetés)

ADAMUS: Nem, nem, (Adamus nevet) én csak – mi egymást csatornázzuk. (Tad nevet) De a szó, amit használtál, a szó, amit én is használnék annak, aki új itt, és azon gondolkodik, „Miről szól ez a csoport. Mi a valódi energiája?” A „hiteles” szót használnám.

TAD: Igen!

ADAMUS: Ahogy te is. Nagyon hiteles, és ez visszautal arra, amit a makyóról mondtatok. Nincs sok makyo. Annyira hiteles. Mivel, mondhatom, hogy a Shaumbra messze-messze túlnyomó többségének ez a legfontosabb dolog az életében; nem a Bíbor Kör, hanem az utazásuk, a Realizációjuk, az, hogy mindent összegezzenek ebben az életükben. Semmi sem fontosabb ennél. Ez elég kemény, azt mondani a párodnak, hacsak meg nem értik igazán, hogy neked ez a legfontosabb dolog.

TAD: Pontosan.

ADAMUS: És hitelesnek lenni, hűnek lenni a saját utadhoz. De el tudnád ezt mondani a párodnak? (Adamus nevet, kis nevetés)

TAD: Hát... Gary?

ADAMUS: Vagy tudnád azt mondani neki, hogy igen, ez a legfontosabb dolog számodra?

TAD: Igen.

ADAMUS: Igen.

TAD: Igen.

ADAMUS: És ő valószínűleg megtapsolna ezért. (Gary tapsol) Jól van. Köszönöm. (kis nevetés) Pont a végsőre. (Adamus nevet) Nos, igen, ha megnézzük, sokszor van úgy egy kapcsolatban, hogy „Mi, nem én vagyok?” – a párod azt mondja – „Nem én vagyok a legfontosabb dolog?” És hát, nem, igazából nem, mert akkor csapdában vagy. Akkor függ tőled, és te függsz tőle. Akkor már nem vagy az utadon. Az utazás A legfontosabb dolog, és ez nem önzőség. Egyáltalán nem. Tehát, jól van. A szó, amit használnék, az a „hiteles”.

TAD: Köszönöm.

ADAMUS: Hiteles.

Hogy megválaszoljam a saját kérdésemet, mi az az egy dolog, amit javasolnál az újaknak. És most jópáran érkeznek. Érzem, hogy sokan csatlakoztak a Bíbor Körhöz aktívan, de sokuk még a partvonalon nézelődik, egy kicsit belenéz ebbe, egy kicsit abba. Még nem egészen biztosak a dolgukban. Morfondíroznak, hogy „Miről szól egy a csoport?”, és „Mennyi a tagsági díj? Hol a sarc? Mik a...?” Szó szerint – és Jorge, ezt esetleg megpróbálhatnád kideríteni –, de én azt érzékelem, hogy azt keresik, „Mik itt a szabályok?” Keresik a szabályok listáját, amiknek meg kell felelni. Az interneten próbálják megtalálni „Mik a Bíbor Kör szabályai?” Esetleg rá is kereshettek, sokan ezt teszik: „Mi ez a csoport? Van benne valami, ami tetszik. Valami, ami nagyon megijeszt. Mi ez a csoport?”

Amit javasolnék bárkinek, beleértve titeket is ma, hogy amint belevágnak az utazásukba, ami tudjátok, milyen. Hosszú. Embert próbáló. Nehéz. Mindenekelőtt egy dolog, amit tényleg ki kéne dobnotok – vagy nekik ki kéne dobniuk, de nem fogják, amíg már tényleg nagyon fáj – az a kétely. A kétség.

Dobd ki a kételyt

El tudod képzelni egy pillanatra a saját utadat a kétely tényezője nélkül? Ahol a valódi intuíciódat követed. Az elme és az agy nem generálja a kételyt – amire trenírozták. Te nem engedted meg még akkor sem, ha bekúszik – amit félsz megtenni. El tudod most képzelni mindazt a kételyt? Ez nem jelenti azt, hogy nem vagy éber. Hatalmas különbség van a kétség és az éberség között. A kétség az a – tudjátok, milyen érzés. Az egy energia, amikor kételkedsz, ugye? Mármint amit érezni tudsz. Érzed a testedben. Nagyon csúnya. Az éberség nem ilyen. Az éberség kicsit mentálisabb, gondolatibb. De a kétség – *pfujj* – itt ragadja meg az embert (gyomortájék), és szörnyű dolog ezt cipelni magaddal az út során. Talán ez volt a legrosszabb ellenségetek az úton, kétségbe vonni önmagatokat. És mint tudjuk, nagyon okos shaumbráink vannak világszerte, és mégis kételkednek magukban.

A kétely kicsit olyan, hogy – összenyom; nagyon kicsivé tesz – olyan beteges, elborult érzés. Nem jó. Miért hagyjátok, hogy mindig visszatérjen? Mit mondanátok az újaknak, ha azt mondják, „Hát, igen, kételkedem magamban. Kétkedem, vajon a helyes dolgot cselekszem-e vagy nem.” Miért hívjátok mindig újra vissza? Valaki? Linda, mikrofonra fel. Miért engeditek be a kétséget? És azt ne mondjátok nekem, hogy nem tehettek ellene semmit! Ez egy játszma, bármi is a célja. Miért engeditek be?

ALAYA: Nekem ez – be van ez kapcsolva?

ADAMUS: Igen.

ALAYA: Nekem ez igazából megerősítette a hitemet.

ADAMUS: Megerősítette a hitedet. Tehát te felhasználtad a kételyt.

ALAYA: Voltak emberek, akik azzal jöttek nekem, hogy „Szektság vagy? Ez vagy, az vagy?” És én csak ültem, kerestem és pörögtem

rajta – és ez nagyon lehúzott. Ahogy mondtad, az az undi érzés belül.

ADAMUS: Az.

ALAYA: De ahogy jobban beleéreztem, olyan volt, hogy „Hű, ez nagyon-nagyon nehéz!” Az nem ilyen érzés, amikor önmagamat érzem.

ADAMUS: Bizony.

ALAYA: Amikor könnyűnek érzem magam, amikor a fényemet érzem. És ez tényleg – nálam legalábbis nemrég ez történt – ez megerősítette a hitemet önmagamban, a bizalmat önmagamban és a Tudásomban. Szóval nekem ezt hozta.

ADAMUS: Tehát szolgált egy célt?

ALAYA: Szolgált egy célt.

ADAMUS: Meglennél nélküle?

ALAYA: Abszolút, meglennék nélküle. Sokkal magasabban tudnék szárnyalni úgy, nélküle.

ADAMUS: Bizony. Bizony.

ALAYA: De az van, hogy ebben a konkrét esetben ez olyan volt, mintha ez lett volna az utolsó darabja annak a tövisnek, ami bennem volt, vagy a szívemben volt.

ADAMUS: Jól van.

ALAYA: Ami aztán csak úgy átváltozott: „Jé! Nem, most már *nem* kétkedem.”

ADAMUS: Igen.

ALAYA: De tényleg ütős volt.

ADAMUS: Most már tényleg nem engedheted meg magadnak, hogy kételkedj.

ALAYA: Nem. Nem.

ADAMUS: De mégis ott van. Olyan, mint egy állandó démon, ami jelen van.

ALAYA: Olyan volt.

ADAMUS: És ízekre szed.

ALAYA: Igen. Kemény pár nap volt.

ADAMUS: És hogy engedted el a kétséget?

ALAYA: Sokat lélegeztem, kicsit sírtam.

ADAMUS: Sírtál. Értem.

ALAYA: Írtam róla.

ADAMUS: Igen.

ALAYA: Kimentem és megöleltem pár fát. (Adamus nevet) A hegyekben volt akkor épp.

ADAMUS: Csókolgattál ásványokat, amíg ebben voltál? (nevetés) Valami...

ALAYA: Azt hiszem, vittem magammal egy ásványt. (nevet)

ADAMUS: ...valami füstölő vagy ilyesmi? „Ó, kétely, távozz a füsttel!”

ALAYA: Szeretem az ásványokat. Nagyon szépek, főleg a gyémátok.

ADAMUS: Jah. Jól van. (Adamus nevet)

ALAYA: De na. Szóval szolgált egy célt abban az időszakban. Megerősítette a hitemet önmagamban.

ADAMUS: Jól van.

ALAYA: Meglepő módon.

ADAMUS: Ajánlanád másoknak is?

ALAYA: Csak ha ők úgy szeretnék, tudod. Nekem olyan volt, mintha a sárkányom jött volna, és jól a fenekembe harapott volna.

ADAMUS: Jah.

ALAYA: Alaposan.

ADAMUS: Erre vannak a sárkányok. Sok sebbelharapás, bizony.
(Adamus nevet)

ALAYA: Hát, az én sárkányom jó sárkány. És aztán megsimogatjuk, megszeretgetjük, és azt mondjuk neki: „Jól van. Jól van, túl vagyok rajta.”

ADAMUS: Jól van. Nagyszerű. Még párat a kételyről. Hogyan szolgált titeket?

SOHAIL (férfi): Szóval, nekem, én úgy érzem, a kétség – olyan, mint egy emlékeztető az integrálatlan aspektusokról, amik feljönnek. Olyan, hogy „Jaj, oké, szóval még mindig van itt egy kis dolgom.”

ADAMUS: Értem.

SOHAIL: Hogy „Azt hittem, ezen már túl vagyok.” De hű, *heh!* Újra itt van, felütötte azt a csúnya fejét.

ADAMUS: Így van.

SOHAIL: Mert én úgy érzem, számomra olyan, mintha valami fojtogatna. Ahogy mondtad, a testben van, igaz? Szóval olyan, hogy lépnél tovább előre, de akkor ott az a kétség. És akkor „Hát, ez meg mi?” És olyan, hogy itt (a fejére mutat), itt az van, hogy „Oké, biztos

vagyok magamban, biztos vagyok magamban.” De a testben ott van valami, ami azt mondja, hogy „Öööhh!” Olyan, mint egy ellenállás.

ADAMUS: Igen.

SOHAIL: Szóval nekem olyan, mint egy emlékeztető. Hogy „Ja, oké. Itt még mindig dolog van. Még mindig meg kell úgymond gyógyítanom. Még mindig rá kell néznem. Integrálnom kell.”

ADAMUS: Azt kell, hogy mondjam, hogy ha ez a hozzáállásod – „Jaj, még mindig van elvégzendő feladatom.” – mert ott a kétség, ott vannak az aspektusok, meg minden, akkor mindig lesz elvégzendő feladatod, ugye?

SOHAIL: (kicsit elgondolkodik) És ezt nem akarom.

ADAMUS: Hacsak nem akarsz még dolgozni feladatokon.

SOHAIL: Nem akarok. Igen, nem akarok. Nem.

ADAMUS: Igen. És értem, hogy azt mondod, hogy nem fogsz kesztyűs kézzel bánni a kétellyel, de azt fogod mondani, hogy „Hát, ez csak azt akarja megmutatni nekem, hogy még van feladatom.” Ez nem egy játszma véletlenül?

SOHAIL: Mm. Igen. Azt hiszem, ez jó kérdés. Igen.

ADAMUS: Igen, igen. Ez jó volt... (nevetnek) Igen. A kétség az egyik legkeményebb démon. És intuitíven – vagy hívjátok, ahogy szeretnétek, egy világos módon – mindannyian tudjátok, mit akartok csinálni és merre akartok menni. Ez előre eldöntött dolog. De bekúszik az a kétely, és az a társadalom kételye, a családok kételye, a hangoké a fejetekben, az aspektusaitoké, minden rossz dologé, amit valaha elkövettetek. És a kétely az a félelem, hogy „Mi fog történni, ha ezt teszem?” És könnyebb meglapulni. Könnyebb csak ülni a kerítésen, helyett, hogy tennél valamit. Itt jön be a kételkedés, és megnyomorít. Tényleg. Szó szerint megnyomorítja a testet. Nagyon megnehezíti a test dolgát beragadt energiaként, és

idővel egészségügyi problémákat okoz. De mégis, a Shaumbra még mindig szenved ezzel a problémával, a kétellyel. Igen. És ahelyett, hogy azt mondanátok, „Ó, itt a kétely, szóval még dolgoznom kell magamon.”, inkább azt kéne, amiről múlt hónapban beszéltünk: „Sohamár.”

SOHAIL: Mmmm.

ADAMUS: Meg vannak erre más szavak is, de – *khömm* – kétely, nos (gesztikulál), *pfff!*

SOHAIL: Távozz.

ADAMUS: Ja. Ja. És ezt mondhatod olyan csúnyán, ahogy csak akarod. De furcsa döntés, különös hálótárs, aminek mindenki felül. Kétkedtek. És képzeljétek el, ha minden kétséget elengednétek! Képzeljétek el, milyen lenne! Elengedsz minden kétséget bármiről önmagaddal kapcsolatban. Egy pillanatra jó érzés, aztán megint „Jaj, basszus, mi lesz, ha rossz dolgokat csinálok? Mi lesz, ha hülyeséget csinálok? Mi lesz, ha hirtelen...” A kétség afféle kormányzója vagy korlátozója önmagadnak. Visszahúz, nehogy hülyeséget csinálj vagy mondj. De valójában a kétség az, ami hülyeség. Már ezerszer elmondtam, de ezen a ponton már tényleg nem fogtok hülyeségeket csinálni. Nem fogtok. Túlságosan előrehaladtok vagytok. Nem fogtok tudattalan dolgokat csinálni, hacsak nem kétkedtek magatokban.

Jól van. Köszönöm.

A céloom ezzel az egésszel – köszönöm Linda, egy darabig most kész vagyunk. A céloom ezzel az egésszel az, hogy beszéljünk az ilyesmikről, mint a kétség. Mert mindnyájan megtapasztaltátok. Mind tudjátok, milyen az. És mondhatom, hogy most már túllőtt a célon. Tényleg meghaladta már a hasznos célját az életekben. Az hasznossága talán az volt, hogy arra használtátok, hogy valamiképpen beilleszkedjete a többiek közé. Tudjátok, „Lehet, hogy nem kéne ilyet csinálnom, mert akkor nagyon furá leszek.”

Most már túlságosan előrehaladtatok. Már túl furák vagytok (nevetés), szóval már késő ehhez.

A kétség nagyon-nagyon régi energetikai dinamika, és amerre a dolgok most tartanak, már nincs helye. Tényleg nincs. Ami előttünk áll, különösen a következő évben, abban nincs helye. Nagyon fog fájni, ha engeded, hogy ez a kételkedés diktáljon az életedben. Kimondhatom, hogy az egyik legnagyobb, legvakmerőbb lépés, amit egy ember tehet, az az, hogy túllép a kételyein. Hogy felismeri, és lényegében azt mondja rá, „Sohamár”. Mert most már minden határ, minden gátlás, minden olyan dolog, amiről azt gondolnád, hogy a helyeden tart, és nagyjából épelméjű és cselekvőképés vagy általa, hirtelen eltűnik. Nincsenek többé korlátok. Nincsenek kerítések vagy falak vagy ilyesmik. Nyílt a terep.

De másfelől muszáj is. Amerre tartunk ezzel az egész munkával – és egyébként az újakkal, amit nagyon köszönök, hogy itt vagytok –, nincs helye a kételkedésnek. Az olyan, nos, kicsit mintha be lenne húzva a kézifék, miközben gyorsítani próbálsz, és leégeted a fékeidet. Olyan, mintha kimennél maratont futni, és felvennél még a hátadra pluszban egy 20 kilós súlyt. Egyszerűen nincs helye.

Minden túl gyorsan mozdul most. Túlontúl gyorsan. A változások, amiket idén láttatok például, vagy mondjuk az elmúlt pár évben, semmik lesznek ahhoz képest, amik a következő pár évben jön, különösen jövőre, 2025-ben. Erről bővebben beszélek majd a [*ProGnost*](#)-ban. De szeretném azzal zárni ezt az évet a Shaumbrával, hogy kimondom: „Meg kell szabadulnotok tőle.” Nem udvariasan kérem. Ez nem egy javaslat. Nem egy finom üzenetként engedem ezt ki. Meg *kell* szabadulnotok tőle ahhoz, hogy tényleg képesek legyetek megérteni és feldolgozni azt, ami most következik.

Most már rengeteg fény van a bolygón, a Mennyei Kereszt óta érkezik. Rengeteg a fény, mondhatni, mindenütt körülöttetek. Ti meg néha azon morfondíroztok, „Hát, hol van? Hol van?” Azt

mondom, *hagyjátok abba a kételkedést*, és csak engedjétek meg, és akkor nagyon is nyilvánvaló lesz.

De amilyen gyorsan a dolgok haladnak, a kétely olyan, mintha motoroznál valahol egy szép úton, sehol senki, olyan gyorsan mész, ahogy csak akarsz, de aztán lerakod a lábadat, hogy befékezd magad. Miért? Azt feleled: „Hát, félek, hogy túl gyorsan megyek.” Tudom, de *tényleg* gyorsan mész. (Adamus nevet) Most komolyan, minek húzod a lábad? Miért hagyod, hogy a kételkedés az utadba álljon? Borzalmas, borzalmas érzés, és az egyik nagyobb aggályom vele az, hogy hatással van a fizikai testre. Az elméből ered, de *tényleg* hat a testre. Hat az energiaszintedre. Hatással van a természetes energiaáramlásra a testben. Beragadt energiát generál.

Érezd bel magába a „kétség” szóba. Érezd bele a szóba. Bármilyen nyelvet is használsz éppen, használd azt a szót.

(szünet)

Kétség; megrekedt energia. Lassú vagy visszatartott energia. És egyszerűen nincs helye ott, ahová menni fogunk ebben az elkövetkező évben. Úgyhogy kicsit elvisszük majd ezt egy merabba egy percre. De amennyi fény van most a bolygón – és mi a fény? Képzelet. Amennyi fény itt van és elérhető most, mondhatni könyörög, hogy használják. Akarja, hogy használják. Itt van, elérhető. Olyan, mint egy teli benzintank. És ki akar már szabadulni, csinálni valamit veled és általad.

Használd most már a fényt

Kicsit belemegyek itt most a metafizikába. Van tehát ez a hatalmas mennyiségű fény, ami beérkezik. Shaumbra nagyon izgatott lesz, és

„Juhú! Behozzuk ezt a sok-sok fényt.” Erre én: „Lennétek szívesek, használni is? Használjátok, kérlek?”

„De hát mi van, ha valamit felrobbantok? Vagy mi van, ha rosszat csinálok?” Én meg: „Jaj már! Csak használd!” A mai Keahakban, ma délelőtt, beszéltem arról, hogy ne csak megengedj, ami elengedhetetlen – a megengedés a megnyílás – hanem utána *fogadd is be*. Befogadni, lehorgonyozni, behozni, kezdeni vele valamit. De elképesztő mennyiségű ellenállást, kételyt érzek a Shaumbrától – talán még magát a fény természetét is kétségbe vonjátok, hogy bármit is kezdeni tudtok vele, hogy van bármi hatása.

Van ez a kicsit furcsa jelenség, hogy azt akarjátok, hogy valaki más csinálja helyettetek. Talán azt akarjátok, hogy én mutassam meg, „Jól van, így kell használni a fényt.” Nem, nektek kell. Ti vagytok azok, akiknek be kell fogadni az életébe. Az egyetlen, ami visszatart, az az, ha kétségbe vonjátok. Kétségbe vonjátok, hogy tényleg fénnyel dolgoztok-e. Kétségbe vonjátok, hogy mit tudtok vele kezdeni. Kétségbe vonjátok önmagatokat. Vajon képesek vagytok kezelni?

Gyakran úgy gondoltok a fényre, mint erő – hatalom – de nem az. Szóval bizonyos tekintetben féltek a fénytől, mert olyan, hogy „Húha! Mennyi sok erő jön be!” *A fény nem hatalom*. Nem kell félnetek tőle. A fény sok minden – világosság, képzelet, rengeteg potenciál, lehetőség – de nem hatalom. Egyáltalán nem erő. Azt hiszem, néhányan félrementetek ezzel. Keresitek, „Hol a fény?”, és erőt kerestek. Nem az. Mindjárt belemegyünk és megtapasztaljuk, de itt van. Itt van neked, hogy befogadd. Kétségek nélkül.

A kételkedés az, amit az agy, az elme csinál, amikor elkezdesz ilyeneket kérdezni, hogy „Mivan, ha?”, meg „Miért ne?” meg „Méltó vagyok?”, „Csak kitalálom?”, „Megőrültem?”. Tudjátok, a szokásos kérdések. Az ezen való túllépés pedig az, amikor kimondod, hogy „Elég volt. Én most játszani fogok ezzel. *Én leszek az a fény*. Beépítem, és csinálok vele valamit.”

De az egyik fontos dolog, amit most nagyon hangsúlyozni szeretnék, hogy mindenekelőtt meg kell szabadulnod a kétségtől. És ennyit kell csak tenned. Ne... Ne kínlódj vele! Ne harcolj ellene! „Kétség, – *(csettintés)* – távozz!” Ennyi. „Végeztem vele.” Légy nagyon világos önmagaddal, „Végeztem a kétséggel.” De aztán nehogy elkezdd kétségbe vonni, amit kimondtál a kétségről! *(nevetés)* Ne kezd el ezt az egész huzavonát. Végeztél! Sohamár! Ezért akartam múlt hónapban behozni a hollót és a sohamárt vagy elég voltot. Végeztünk a kétséggel.

Érezni fogjátok, hogy feljön a kétely, szinte mintegy tesztként arra, amiről ma itt beszélünk, szinte mint egy teszt. És muszáj eléggé bátornak lennetek – ragaszkodom hozzá, hogy azok legyetek – ahhoz, hogy a hiteles önmagatok legyetek, és kimondjátok, „Elég volt.” A kétely mindent szürkére fest, és a kételkedés elveszi az energiát. A kétség elveszi a kreativitást. Elég volt. Szembe fogtok ezzel nézni, és ragaszkodom hozzá, hogy kimondjátok, hogy „Elég volt” vagy „Sohamár”. Ennyi. Túl gyorsan fognak pörögni jövőre a dolgok, különösen abban, amit mi csinálunk.

Elképesztő mennyiségű fény van a Földön. A ti energiátok hajtja. Energia, ami kommunikáció, nem erő. Itt van nektek ez az elképesztő mennyiségű képzelet és erő, ami árad a Földre. Az a fény, amire sok különféle nézőpontból tekinthettek; tudományos szemmel, a fizika nézőpontjából a fény egy hullámforma vagy egy részecske. Ez hogy van? Hogy lehetséges egyáltalán? Hát, ez a fény és a képzelet természete. Nem kell, hogy csak egyik vagy másik legyen. Mi alapján vált részecskéből – ez a fizikai szinten van – részecskéből hullámformára? Tudatosság alapján. Az alapján, amit megfigyelőnek neveznek, de én a lénynek hívom – azaz te. Így vált át *(csettintés!)*. Megy a részecskék, fotonok áramlata, és hirtelen hullámformává változik. Ez az elképesztő tulajdonsága a fénynek. Nincs még egy ilyen anyag sehol. És ez csak akkor történik meg, amikor a fény bejön ebbe a világba, a 3D-be. A nemfizikai dimenziókban más a fény. De amint belép ebbe a világba, lesz egy

dualisztikus, nemdualitási eleme. Ez sok szempontból ellentmondás.

A fontos az, hogy most a fény, ami itt van, szolgálni fog téged vagy hullámformaként, vagy részecskeként. És ez az a fény, ami képes átalakítani a valóságot – ezt muszáj lesz áttolnom Cauldrén – képes a valóságot átalakítani, sokkal-sokkal-sokkal gyorsabban, mint az evolúció. Az evolúció nagyon lassú, nagyon-nagyon lassú. A fény így *(csettintés!)* meg tudja azt változtatni, túl az evolúció dinamikáin. A fény képes megváltoztatni valamit – tárgyakat, bármit, fizikait, érzelmit, bármit – a fény meg tudja változtatni, tehát még ha van is valami tudományos tétel valamiről, a tétel a hatás-ellenhatásról, tétel a gravitációról például. A tudomány azt mondja, hogy a gravitáció mindent behúz. Egyáltalán nem igaz. Amikor a fény belép, a fény azonnal meg tudja változtatni, gondolkodás nélkül, tudomány nélkül, hókusz-pókusz nélkül, bármiféle más energiaráhatás nélkül. Más szóval nincs szükség transzformátorokra meg magasfeszültségű áramra ahhoz, hogy valamiféle alkímiát hajtsunk végre. A fény *maga* az alkímia. Minden más a varázsigékkel meg tüzekkel meg kénnel meg minden csak vicc volt.

A fény az alkímia, és *bármit* meg tud változtatni, legyen az gondolat, anyag, űr, üresség, valódi üresség. A fény meg tudja változtatni.

A fény nem olyan dolog, amit az elméddel tudsz irányítani, az emberi elméddel. A fényt a képzeleted irányítja, parancsolja, mert a fény *maga* képzelet.

Tehát, most, hogy mindezt tisztáztuk, túl kell lépnetek a kételkedésen. Különben nagyon fog fájni, főleg a most következő évben. Tovább kell lépnetek a kétségből. Amire kérlek, felszólítalak, könyörgöm és esedezem, hogy csináljatok, kezdve január elsejével – nem kell most rögtön –, az a formabontó képzelet.

Formabontó Képzelet

Emberként, shaumbraként, egy egytől tízig terjedő képzeletskálán néha jó magasan vagytok: egy jó öt és felest értek el. (nevetés) Többnyire kettes vagy hármas. És ez a kétely. Ez a kétely és egyéb dolgok, de főképp a kételkedés az, ami visszatart a formabontó képzelettől. Ne feledjétek, a képzelet fény. A fény képzelet.

De ha valódi képzelésről, képzeletről van szó, ami teljesen túllép az elmén, akkor, ahogy sokat fejtegettem mostanában az elme metafizikáját ([itt](#)), mivel fontos megérteni, hogyan működik az agy, hogyan működik az elme, és hogyan lehet meghaladni; ez a formabontó – és gondosan választottam meg a szót – formabontó képzelet szolgálni fog benneteket. De a hezitálás, kicsiben gondolkodás – nos, néha azt hiszitek, hogy nagyban képzeltek, az nem az. Bocsi, hogy ezt mondom, de nem az. Vannak... (Adamus nevet) nagy itt a térerőzavar most a csatornázómmal. (nevetés) Úgy értem, nem csodás lenne – ő itt fizetést kap egy munkáért – ha csak úgy elvégezné, ahelyett, hogy panaszkodik miatta? (nevetés)

Még csak el sem kezdtetek képzelni, ezt próbálom elmondani! Bizony nem. Sokat gondolkodtok dolgokon. Túlgondoljátok a dolgokat, és aggódtok dolgok miatt, és kételkedtek dolgokban. De én a formabontó képzeletről beszélek. Arról, hogy oda mentek, ahová még soha nem mentetek. Nem valamiféle LSD tripről vagy ilyesmiről beszélek. *Hatalmas* képzelésről beszélek. Hatalmasról.

Amikor ezt megteszitek – szeretném, ha beleéreznétek ebbe egy pillanatra. Hatalmasat tudtok képzelni. Nem a „hatalmas” szót, hanem el tudtok képzelni nagyon messzire innen. És nem a francos problémáitokat. Itt rontjátok el nagyon sokan, és ezért mondhatom azt, hogy jobb napokon 5,5-re rúg a képzelőszintetek. Belerángatjátok a problémáitokat. Elképzelitek, hogy meghaladjátok a problémáitokat. Meg elképzelitek, hogy minden

problémátok meg van oldva. Belehúzzátok a problémáitokat a képzeletetekbe, és így totál lekorlátozzátok. Minden akarásotok annyi, hogy a problémáitok oldódjanak meg. Elmondom, hogy oldjátok meg a problémáitokat – 100 dollárért. (nevetés) Hajts rá, Tad! (Tad belenéz a pénztárcájába) Azt hiszem, amúgy is tartozol nekem. (nevetés)

Nagyon-nagyon könnyű. És én most – Cauldre utálja most ezt az egészet. (nevetés)

TAD: Üres.

ADAMUS: Elfogadok *Master Cardot*! (nagy nevetés) Visa (Adamus ezt gúnyosan mondja és nevet; nevetés és taps)

TAD: Touché.

ADAMUS: Megfogtalak! *Jézusom!* Semmi képzelet.

Én most, hogy is, egyenesen beszélek, talán így mondanátok. Egyenesen megmondom. *Dobjátok ki a problémáitokat!* De most komolyan, tényleg. Tényleg. Beszéltünk már erről, és még mindig nem hiszitek el. Azért vannak, mert szeretitek őket, mert valamit nyertek belőlük. Ejtsétek! Nagyon húzós lesz, ha továbbra is cipelitek. Semmi szükség rájuk. Semmi szükség az egész szegény, sérült énre. Tudom, hogy most egyáltalán nem vagyok együttérző. (Adamus nevet) Még mindig szeretitek őket. Lépjetek már túl rajtuk! De tényleg, legyetek bátrak, és képzeljete nagyban!

De az egyik oka annak, amiért korlátozott a képzeletetek, az az, hogy beleviszitek a problémáitokat. „Jól van, akkor most elképzelem magam ebben a gyönyörű felállásban, ahol minden jó, és nincsenek pénzügyi gondjaim vagy párkapcsolati gondjaim, és nincs a biológiai családom, és nincs az a borzalmas munkahelyem, és nincs az a fostos lakásom.” Milyen érzés ez az energia? Belehúzkod ezt az összes szarságot, és nagyon-nagyon korlátozott lesz a képzeleted.

A valódi képzelésben nem gondolkodsz. Nem gondolati folyamatot végzel. Nem próbálsz vizualizálni dolgokat. A valódi képzelet – és ebbe majd jobban bele fogunk menni, nem hagylak itt ennyivel benneteket – a valódi képzelet, jobb szavak híján, az semmi. Néhányan megtapasztaltatok belőle egy picikét a legutóbbi összejeövetelünkön Konán. Az semmi. Mert abban a pillanatban, ahogy elkezded belefecskendezni a gondolataidat és az elmédet, és csak az agyad és az elméd szemével próbálsz meg vizualizálni, igazából nem elképzelsz. Legalábbis nem sokat. Inkább csak úgy agyalsz egy csomót és álmodozol, de az nem a képzelés.

Ahhoz, hogy képzeld, túllépsz mindezen a semmi-ségbe, és ez formabontó képzelet. A formabontó képzelet nem csak annyi, hogy elképzelsz egy tökéletes kumbaya-világot, vagy magadat lebegő emberként, vagy amint asztrális kivetülésként teleportálsz. Ezek butaságok. Nagyon butuska és éretlen dolgok. A valódi képzelet a semmibe megy bele, és aztán megtapasztalja a következőt, ami történik. És ebben nem voltak eddig túl jók.

Azt képzeltétek, hogyan lehetne kijutni a kakatenger életből, amit esetleg teremtetetek magatoknak. (Adamus nevet) Jaj, Cauldre ma nagyon utál engem! (nevetés) De muszáj merésznek és nyersnek lennem. Tényleg muszáj, mert a következőket látom. Látom ezt a rengeteg fényt, ami beérkezett erre a bolygóra, és csak itt lézeng, arra várva, hogy használják a gyakorlatban. Felvittük a, amit úgy hívtok, hogy a bolygó frekvenciája vagy rezgése, az magasabb, mint valaha. Csomó dolog történik emiatt. Ez olyan, hogy, hogy energizáltunk mindent a bolygón – a jót és a rosszat. Minden fel van most töltődve.

Minden szédítő sebességgel zajlik – beszélni fogok erről a *ProGnost*ban. Nem az MI miatt, bár az MI is hozzájárul. Minden nagyon-nagyon gyorsan történik, és nincs már idő a kételkedésre, a régi cuccok cipelésére, a picsogásra, a „Jaj, szegény én! Milyen szörnyű életem van!” önsajnálatra. Két hetetek van arra, hogy

megkérdezzétek magatoktól, miért teremttétek akkor ezt a szörnyű életet. És mit akartok tenni, hogy megváltozzon? Mit fogtok tenni, hogy letegyétek a játszmákat? Annyi dolgunk van, és annyira hihetetlenül gyönyörű és könnyű lehetne. De úgy nem, ha cipelitek a régi cuccot.

Tehát, formabontó képzelet, és az a semmivel kezdődik. De aztán elkezdték majd alkalmazni a mindennapi életetekre, miután megtapasztaltátok, és elkezdték másként gondolkodni, és ettől, egy emberi szinten, még képzelni is másként fogtok. Nem mondjuk egy jobb munkahelyet fogtok elképzelni. Ez nem arról szól. A saját örömtöket képzelitek el. Esetleg most már elképzelitek a saját kapcsolatokat a fénytettekkel. De semmiképpen sem alapszintű emberi dolgokat fogtok képzelegni.

A Formabontó Képzelet Merabh-ja

Úgyhogy csináljunk most egy kis formabontó képzeletet egy kis zenével.

(elindul a zene)

És visszatérünk majd erre, és újra átvesszük, hogy ez ne csak egy egyszeri esemény legyen itt.

Azt már tudjátok, hogy mennyi minden több van odakint. „Odakint” – igazából ez nem is egy helytálló kijelentés. Itt van az. Annyival több van. Tudjátok ti.

Szerintem intuitíve tudjátok, hogy amit múltnak és jövőnek hívtok, az itt van. Csak nézőpont kérdése az egész. Azt nézed, amit a Mostnak nevezel, de a múlt és a jövő is itt van.

Vegyéél egy jó mély lélegzetet!

A következő lépés ez a Formabontó Képzelet.

Amikor ez történik, akkor amit teszel, az az, hogy megidézed, utasítod az energiádat és a fényedet. De nem a kétségeidből és a félelmeidből, nem az életedben lévő problémáid alapján. Valódi Mesterként idézed meg.

Nem azért idézed meg, hogy egy kis anyagi nyereséghez juss, főleg nem hatalomhoz.

Azért az átalakulásért idézed meg, amit az teremteni tud, a megtapasztalásáért idézed meg, és azért, hogy végre egyszer s mindenkorra összeálljon minden, az összes darabja az utazásod kirakósának, hogy idejöttél a Földre, és végül a fény, a képzelet valódi Mesterévé lettél. Az a Mágus.

(szünet)

Nagyon-nagyon személyes módon. Nem azért, hogy másokra rávetítsd. Nem azért, hogy bemutatózz vagy saját TV műsorod legyen, *A mindenható mágus* vagy ilyesmi. Hanem saját magadnak, hogy végre megtapasztald.

És amint a mai Keahakban is rámutattam, ez az egész – a fény átalakító természete – ez az egész legvégső soron azt jelenti, hogy össze fogjuk hozni az energiát és a tudatosságot.

Meg kell, hogy szülessen ez a megértés a fényről, hogy hogyan kell neki parancsolni. Hogyan kell vele dolgozni. Mellesleg ez a te fényed. Erre mindig emlékeztess magad! A sajátod. És igen, tudsz neki parancsolni.

Javaslom, hogy parancsolj neki. Vállalj felelősséget, vedd kezébe az irányítást. Ne csak abban élj, hogy valaki másé, és majd valaki más megteszi helyetted.

De vissza a formabontó képzelethez.

Ebben valódi metafizika van, ami a fény természetéből magából fakad, és abból a képességéből, hogy úgy tudja átalakítani a valóságot, ami megcáfolja az emberi természet ma ismert törvényeit.

Az emberi természet törvényei egy bizonyos módon működnek. Például a gravitáció, „Az már csak ilyen.” A fény bármit át tud alakítani.

Amikor Jami ([itt](#)) 2033-2034-ről beszél, ami már szinte itt van, egy tömeges átalakulást említ Földön. Ez szinte elképzelhetetlen, mert úgy gondoljátok, képtelenség, hogy megtörténjen, mennyi, nyolc, kilenc év alatt? Hét év alatt? Lehetetlen. Mert a dolgok túl lassan mozdulnak. Van egy folyamat. Van egy természetes kibontakozás. Olyan kialakult rendszerek vannak, amik nem tudnának ilyen gyorsan reagálni.

Azonban amint megértitek a képzelet és a fény valódi természetét, ó, igen, az tud ilyet. Bármilyen megtörténhet. Határozott metafizika van emögött. Ha a fény képes arra, hogy azonnal részecskéből hullámformává változzon a lény, a megfigyelő tudatossága szerint... A fény bármire képes.

Jami azt említette, hogy áthaladtunk valamin, amit foton övnek, fény övnek nevezett. Ez nem feltétlenül egy fizikai dolog. Nem lóg odakint az univerzumotokban az űrben. Ez egy váltás, egy eltolódás, ami megtörténik.

Jami egy váltásról beszélt, hogy történni fog, és a fél bolygó arra ébred egy nap, hogy más lett ez a hely, de nem döbbennek meg rajta. Nem volt trauma. Nem kellett hozzá semmiféle katasztrófaesemény. A fény átváltoztatta. És annyira jól változtatta át, hogy nem merült

fel túl sok kérdés, hogy „Mi a fene történt itt?” Egyszerűen csak „Ja, jó. Akkor most itt tartunk.”

Ugyanilyen azok számára is, akik éppenséggel úgy ébrednek azon a reggelen, hogy még mindig a régi Földön vannak. Még mindig egy háborúkkal és igazságtalanságokkal teli helyen vannak. A fény nekik is átváltotta.

Végy egy mély lélegzetet a formabontó képzeletbe.

Ahol mindent elengedsz.

(szünet)

És bemegyünk a semmibe.

(szünet)

Hoppá, elcsíptem! Az elmének ez nem tetszik. Az elmétek ráharapott a végszóra – tudjátok, a jel, hogy kezdheti a játékot, a beszédet – „Hé! Semmi. Mi a semmi? Hol a semmi? Létezhet a semmi? Lehetséges olyan, hogy semmi ne legyen az agyamban?” Ilyenkor veszel egy mély lélegzetet, és belemész az *Ésbe*. Hagyd, hogy az elme elméskedjen, dumáljon, mi pedig megyünk az *Ésbe*.

Semmi.

És abban a semmiben, abban a nem-valamiben – erről már évek óta beszélünk – abban a nem-valamiben ott az a következő valami.

Látod, a semmi csupán azt jelenti, hogy az elme már nem képes felfogni. A hatáskörén kívül esik. És ez jól van így. Menjünk be az *Ésbe* és a nem-valamibe.

(szünet)

És látjátok, ez félig vicc, mert nincs olyan, hogy valami nem valami.
(halk nevetés)

Először is, metafizikai szempontból a tudat mindig jelen van. De a tudat egy nem-valami. Úgy értem, nincs neki mérete vagy alakja vagy neve vagy erősségi szintje. Csak szimplán tudatában levés. Nincs színe. Nem lakozik valahol künn a galaxisokban. De mégis, a tudatnak ebben a nem-valamijében ott van minden.

Ez az, ahová menned kell képzelni. Hátrahagyva a mindennapi problémáidat. Hátrahagyva a saját magad által állított korlátaidat. Kérlek, ezt húzd alá, Gail. Saját magad által állított korlátok. Azt mind hátrahagyod. Nem azért mész oda, hogy kijavítsd a hibákat. Nem. A sem-mibe a pusztá semmiért megyünk.

És igen, van egy részed, ami – az az *És* rész – lehet, hogy kételkedik, lehet, hogy elalszik, köhög, vagy amit épp csinál, elterelés, de bemegyünk az *És*be. Bemegyünk a sem-mibe.

Végy egy mély levegőt!

Hogy hogy jutsz el oda? Csak megengeded. Ennyi. „Itt vagyok. A sem-miben vagyok.” Dumát fogsz hallani az agyadban, de az az *És*. Úgyhogy told félre egy kicsit oda oldalra. Sem-mi.

(szünet)

És ebben a sem-miben van az a formabontó képzelet.

Engedd meg magadnak, hogy belépj! Ez tudatosság. És lehetőségek.

(szünet)

Van, aki úgy mondaná, a lelkedbe lépsz be.

De itt nincsenek meg azok az emberi irányelvek meg szavak meg szabályok. Nem kell fizetned semmiért. Nem kell fogadalmakat tenned. Semmi ilyesmi. Ez nem-valami. Csak lépj be. Ennyi.

Eljutsz majd oda, hogy nem kell ezt végiggondolnod vagy erőlködnöd, hogy odajuss. Egyszerűen csak a sem-miben vagy.

(szünet)

De közben mégis van tudatában levés. Ebben a nem-valamiben még mindig ott a „Létezem.”

(szünet)

És ebben a nem-valamiben ott vannak a képzelet legmélyebb szintjei.

Nos, az emberi rész számára csábító lehet, hogy így szóljon: „Hű, jól van. Mit tudok idekint elképzelni? Mindenféle színeket. Felfoghatatlan vagyont. Elképzelem magamat mint egy örökkévaló, gyönyörű lényt.” De nem, ilyet nem csinálunk. Ez ovis dolog.

Itt, a valódi képzelet sem-miségében nem használod az elmédet vagy az agyadat, hogy megpróbálj vizualizálni. Ezt mind hátrahagyod. És most csak egy mély levegőt veszel.

És engeded, hogy megérkezzen hozzád.

(szünet)

Nincs erő vagy erőfeszítés. Nem kell gondolatokat vagy képeket felidézned az elmédben. A formabontó képzelet a belépés a nem-valamibe.

És a sem-minek ebben a terében rájössz, hogy ez minden. Talán nem könnyű az emberi aggyal megragadni, de egy így van jól. Már túlléptünk – túllépünk – ezen.

A sem-minek ebben a terében, érezd egy pillanatra, minden van.

(szünet)

És ide, megintcsak, az emberi elme megpróbálhat bedobálni gondolatokat, fogalmakat, képeket. Jól van így. Tedd át ezt az *És* másik oldalára, és engedd meg magadnak, hogy legyél ebben a sem-miben. Ami minden, ami van. Túl azon, amit az emberi elme valaha is el tudott képzelni.

Még olyan szavakon is túl, mint „öröm” vagy „szépség”. Túl azon, hogy „boldogság”, „elégedett”, vagy bármelyik efféle szó. Idekint a sem-miben annyira túl van minden formán, hogy ez annyira formabontó. Szinte leírhatatlan, és ez jól van így, mert itt csak érzékelés van.

Tehát, végy egy mély lélegzetet!

(szünet)

Jártál már itt korábban. Ez nem új. Sokszor jártál már itt ebben a sem-miben. Csak nem tudatosan tetted az emberi éber állapotodban.

Ez a sem-mi olyan, mint az otthon.

(szünet)

Itt nincs cselekvés. Másképp fogalmazva nincsenek örvénylő színek és fények. De az elméd lehet, hogy így fogja fel. Jól van így. Hanem ebben a térben tudat van és lehetőségek.

(szünet)

A sem-minek ebben a térben, ez itt a formabontó képzelet. Formabontó, mert nem próbálsz meg formákat, képeket, gondolatokat vagy elképzeléseket erőltetni. Csak itt vagy, tudatában ennek, a térben.

(szünet)

Itt nincs mitől félni. Semmi nincs itt, ami bánthatna téged vagy bármilyen módon bajt okozhatna.

Ez a valódi képzelet tere. Ez a tere az összes lehetőségnek, ami valaha lehet. Amik még nem játszódtak le, ezért nem körvonalazódtak. Nincsenek benne könyvekben, filmekben vagy bármiben odakint. Ez mind nyers potenciál.

Véggy egy mély levegőt a sem-miben!

(szünet)

Ez formabontó képzelet. Idejönni szándék nélkül, még csak meg sem próbálni gyógyulást vagy egy jobb emberi életet vizualizálni. A formabontó képzeletben nem kell ilyesmit csinálni.

Ezért mondom, hogy nem voltatok igazán jók a képzelésben, mert ragaszkodást pakoltok rá. Érzelmi kötődést. Kötitek ahhoz, amire az emberetek vágyik. De itt, ebben a nem-valamiben, itt nincsenek kötések.

(szünet)

Itt nem történik gyógyulás.

(szünet)

Ez pusztán egy tere a sem-minek, közben pedig ez Minden Ami Van.

(szünet)

Ez formabontó, mivel kevesek számítanak arra, hogy valaha is ilyen helyre menjenek a képzeletükben. Formabontó, mert nem cipeled ide a félelmeket és kétségeket, szándékokat, események vágyott kimenetelét, semmi ilyesmit, semmi formát. Ez annyira formabontó. Semmi szándék. Semmi elképzelés, hogy minek kellene történnie.

Semmi elképzelés, hogy minek kellene történnie. Hm.

Nem válaszokért jössz ide. Nem megoldásokért jössz ide.

Azért jössz ide, mert ez, nos, a te fényed. A fény, ami végül visszajut hozzád mint emberhez a Földön. A fény, amit aztán meg fogsz tanulni használni mint a fénykardodat. Nem arra, hogy felszeletelj más embereket, hanem hogy ráhatással légy arra, amit valójában vágysz.

Amit mi itt most épp teszünk, az az, hogy létrehozzuk az összeköttetést a sem-mi szintjeitől az embered szintjeihez a Földön.

(szünet)

És míg itt vagy a sem-miben, és közben emberként is ülsz, végy egy mély levegőt! És ne feledd, megintcsak, a nem-valamiben vagy, a formabontó képzeletben, ahol nem korlátozod le magad arra, hogy szerinted minek kellene történnie. Teljesen nyitott vagy.

Itt vagy ebben a világban, és itt vagy emberként is, és most mindkét szinten egyszerre végy egy mély levegőt, és engedd, hogy megérkezzen hozzád. Mindkét szinten – emberként, és a sem-miben, a formabontó képzeletben – engedd, hogy megérkezzen hozzád.

Azt kérded, „De hát mit engedjek, hogy megérkezzen hozzám?” Na, ez az! Nem kell, hogy meghatározd. Ennyi csak. Engedd, hogy megérkezzen hozzád.

Azt kérded, „De hát mi? Micsoda? Mármint energia? Emberek? Intelligencia?” Nem. Csss! Engedd, hogy *az* megérkezzen hozzád.

(szünet)

Nem kell azon aggódnod, hogy mi az. Tökéletesen megfelelő, illeszkedő, rád van szabva.

Ez a formabontó képzelet és a gyakorlati Realizáció.

Végy egy mély lélegzetet mindkét szinten – ebben a sem-mi állapotában, a képzeletedben, a fényedben – és most az emberi létezésedben, amint itt ülsz és ezt nézed, részt veszel benne. Engedd, hogy megérkezzen hozzád. Fogadd be.

(szünet)

Ilyen formabontó képzelettel nem kell meghatároznod. Engedd, hogy eljöjjön hozzád.

(hosszabb szünet)

Ez a fény metafizikája, így működik.

A nagy, hatalmas képzeletből indul, amit sem-minek hívok, mert felfoghatatlan lenne az emberi elme számára. Tehát egy semmivé válik. De mégis van. Majd pedig hidat képez, amint itt vagy emberként.

(szünet)

Engedd, hogy megérkezzen hozzád.

(szünet)

És itt jön a képbe a bizalom, vagy pedig a negatív oldalon a kétség. Azt kérded, „De hát mi érkezik hozzám? Mit hívok életre?” Csss!

Nem kételkedj abban, amit hozol, amit hívsz, amit kapsz.

(szünet)

Az ember képtelen lett volna valaha is elképzelni. Az ember lekorlátozta volna.

Az ember benne maradt volna – sokat beszélek a Kék Birodalmáról ([itt](#) és [itt](#)) – az ember benne maradt volna a Kékben. De ami jön, az sokkal-sokkal több lehet.

A formabontó képzelet tényleg egyáltalán nem mentális erőfeszítés. Nem képek felidézése az agyadban. Hanem az, hogy elmész a képzeletnek és a fénynek ezekre a szintjeire, amik jelenleg felfoghatatlanok, és egyszerűen engeded, hogy megérkezzen hozzád. Ez a formabontó képzelet.

Ami most történik, az az, hogy a fény, ami képzelet, az a fény már nincs lekorlátozva, amikor belép ebbe a világba. Még mindig részecskeként vagy hullámformaként fog reagálni attól függően, hogy a pillanatban épp mire van szükség. De most már van egy másik komponense is a fénynek.

Vagy egy hullámforma eleme. Vagy egy részecske eleme. És most már egy olyan is, amit én teremítő elemnek hívnék. Az se nem részecske, se nem hullámforma. Ez a fénynek az energiáddal való összekapcsolódásából fakadó dinamikája, ami lehetővé teszi a valódi teremtést. Korábban elképzelhetetlen volt, mert a képzelet le volt korlátozva, nos, az elmére. Le volt korlátozva a történetedre.

Tehát, ha most már alkalmazzuk ezt az egész koncepciót rád, a történetedre, a fényre, ami világra hozza a történetedet ezen a bolygón, és most már alkalmazzuk ezt az egész fizikát a képzelettel,

a formabontó képzelettel, szeretném, ha éreznéd a történetedet egy pillanatra.

Abban a korlátozott fényspektrumban, amit eddig használtál arra, hogy megteremtsd és igazold a történetedet; azokban az időkben, amikor azt gondoltad, „Hát, tudok hatni a történetemre bizonyos mértékig, egy kicsit itt, egy kicsit ott; tudok valamennyire haladni, változtatni kicsit itt-ott”, most hirtelen ez a fény lehetővé teszi, hogy teljesen megváltozzon a történet, olyan módon, amit az emberi elme soha nem lett volna képes elképzelni. Mondhatni, olyan transzformáció, ami túlmutat mindenben, amire valaha is gondoltál volna; olyan átalakulás, ami összefonódik a leghatalmasabb képzeleteddel, a leghatalmasabb fényeddel.

Engedd, hogy megérkezzen hozzád, félelem nélkül. Hogy is félhetnél valamitől, ami a sajátod – a saját energiád, a saját fényed?

(szünet)

Engedd, hogy eljöjjön hozzád. Nincsenek korlátok.

(szünet)

Nagyszerű éve lesz a bolygónak ez a következő év. Nagyon sok szinten teli lesz kihívásokkal, a többi ember számára. És kicsit amolyan ellentmondást fogtok látni a dolgokban, egy óriási, szinte kettősséget, amilyen még soha nem volt – azok, akik megbirkóznak vele, együttműködnek vele; és azok, akiket összeroppant.

Ti egy teljesen másik szinten fogtok működni, nem ezeknek a régi szinteknek az egyikén vagy másikán. Ti nem fogjátok követni az emberi ösvényt. Nem fogjátok azt az utat követni, ami összezúz. Ez a kiemelkedés éve lesz. Nem tudjátok magatokkal vinni a szarságot. Nem lehet.

Vissza fogunk erre térni a találkozóinkon az év során. Formabontó képzelet, ahogy sohasem képzelted volna ezelőtt. Ami megváltoztatja, nos, ami megváltoztatja azt, ahogyan az energiát és a fényt használjátok ezen a bolygón.

Vegyünk együtt egy jó mély lélegzetet! Engedd – engedd, hogy most már megérkezzen hozzád, mind hozzád a semmi-ségben, a hatalmas nagy képzeletben, mind hozzád, az emberhez. Engedd, hogy egyszerre jöjjön el hozzád.

(szünet)

És amint érkezik, érezd, van neki egy belső egyensúlya, érezd azt az egyensúlyt.

Amikor egy ember maga próbálja erőltetni a képzeletét az elmén keresztül, az sok esetben kiegyensúlyozatlan lesz. Ez volt a helyzet nagyon sok nagy művésszel, kreatív lénnel. De most már, hogy innen közelítitek meg, a sem-miből, az Én Vagyok hatalmas képzeletéből, és ezzel egyidejűleg emberként is, így az egyensúly, az integritás, a hitelesség megmarad. Nem kell attól félnetek, hogy elveszítitek a józan eszeteket.

Vegyünk együtt egy jó mély lélegzetet!

(szünet)

Jó mély lélegzet együtt.

Visszatérünk még, és tovább fejtegetjük ezt, hogy elkezdjete nagyon-nagyon otthonosan mozogni ebben.

(elhallgat a zene)

De most csak érezzétek ezt magatokban – formabontó képzelet.

(szünet)

Nem csak még több ugyanabból. Nem csak próbálkozás más szinten vizualizálni dolgokat. Plafonba fogtok ütközni, ha azzal próbálkoztok, az elméteken keresztül. Hanem az, hogy megengeditek, hogy bemenjeteK abba a sem-mibe, és rájőjjetek, hogy az nem semmi. Az minden.

Vegyünk egy jó mély lélegzetet, amint lezárjuk ezt az évet.

Csak egy gyors kérdés, jó év volt? Rossz év? Kemény év? Valaki? Jerry?

JERRY: Jó év.

ADAMU: Jó év. Valaki? Jó év? Valaki, nagyon szar, fostos év?

(valaki bmondja, hogy „embert próbáló”)

Embent próbáló. Jól van. Vicces?

(valaki bmondja, hogy „Igen.”)

Igen. Jó.

(valaki bmondja, hogy „Sok változás.”)

Sok változás. Oké.

Lélegezzük ezt be, amint átlépünk az új évünkbe. Ne feledjeteK jól bánni magatokkal, amint lezárjuk ezt az évet. Bánjatok jól magatokkal. LélegezzeteK sokat. Maradjatok távol az idegesítő emberektől. (nevetés) Oké, legyetek mindig egyedül, ha az kell. (Adamus nevet)

Ezennel, vegyünk egy mély lélegzetet, és érezzetek bele, ezzel a formabontó képzelettel, érezzetek bele, amikor azt mondom, hogy „Minden rendben van a teremtés egészében.” Köszönöm!

Áldás és kellemes ünnepeket!

Fordította: Lőrincz Andrea • <https://biborkormagyarul.dorik.io/>

Drága Embertársam! Remélem, értékes volt számodra ez az üzenet.

Mennyit ér ez Neked? Ki tudod fejezni a mértékét?

Mi sem, akik azon dolgozunk szívvel-lélekkel, időnkkel és évtizedek alatt megszerzett szaktudásunkkal, hogy ez eljuthasson Hozzád.

Jelenleg itt, a Földön, mégis a pénz az értékmérő.

Ha úgy érzed, Megengedheted Magadnak, kifejezheted az energiának ebben a formájában is, mennyit adott Neked a munkám:

Lőrincz Andrea • Erste Bank • 11600006-00000000-75452461

GIBAHUB HU80 1160 0006 0000 0000 7545 2461

Biztonságos és egyszerű bankkártyás lehetőség akár devizában is:

revolut.me/zaeleis

Köszönöm, hogy Vagy és ragyogsz!